

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

11 septembrie 2014*

„Trimitere preliminară — Securitatea socială a lucrătorilor migranți — Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 și Regulamentul (CE) nr. 883/2004 — Legislația națională aplicabilă — Stabilirea statului membru competent să acorde o prestație familială — Situație în care lucrătorul migrant, precum și familia sa trăiesc într-un stat membru în care au centrul de interes și în care a fost primită o prestație familială — Cerere de acordare a unei prestații familiale în statul membru de origine după expirarea dreptului la prestații în statul membru de reședință — Reglementare națională a statului membru de origine care prevede acordarea unor astfel de prestații oricărei persoane care are domiciliul înregistrat în acest stat”

În cauza C-394/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Nejvyšší správní soud (Republica Cehă), prin decizia din 2 mai 2013, primită de Curte la 11 iulie 2013, în procedura

Ministerstvo práce a sociálních věcí

împotriva lui

B.,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din domnul M. Safjan, președinte de cameră, și doamnele A. Prechal (raportor) și K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru doamna B., de V. Soukup, advokát;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elen, de T. Papadopoulou, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de D. Martin și de P. Němečková, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: ceha.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 76 din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 592/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 (JO L 177, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1408/71”), precum și a articolului 87 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 988/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 (JO L 284, p. 43, denumit în continuare „Regulamentul nr. 883/2004”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Ministerstvo práce a sociálních věcí (Ministerul Muncii și Afacerilor Sociale), pe de o parte, și doamna B., pe de altă parte, cu privire la o decizie prin care acesteia i-a fost retras beneficiul prestațiilor familiale pentru motivul că Republica Cehă ar fi necompetentă să îi acorde aceste prestații.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 1408/71

- 3 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Definiții”, prevede la litera (h) că „rezidență înseamnă ședere permanentă”.
- 4 Articolul 13 din acest regulament, intitulat „Reguli generale”, prevede:

„(1) Sub rezerva articolelor 14c și 14f, persoanele cărora li se aplică prezentul regulament se află sub incidența legislației unui singur stat membru. Această legislație se stabilește în conformitate cu dispozițiile prezentului titlu.

(2) Sub rezerva articolelor 14-17:

[...]

- (f) persoana căreia nu îi mai este aplicabilă legislația unui stat membru, fără ca legislația altui stat membru să îi fie aplicabilă în conformitate cu una dintre regulile stabilite în paragrafele anterioare sau în conformitate cu una dintre excepțiile sau dispozițiile speciale stabilite la articolele 14-17, face obiectul legislației statului membru pe teritoriul căruia are reședința în conformitate exclusiv cu dispozițiile legislației respective.”

- 5 În titlul III capitolul 7 din același regulament, articolul 76 din acesta din urmă, intitulat „Reguli de prioritate în cazul cumulului drepturilor la prestații familiale în temeiul legislației statului competent și în temeiul legislației statului membru de reședință al membrilor de familie”, prevede la alineatul (1):

„În cazul în care, pe durata aceleiași perioade, pentru același membru de familie și în temeiul desfășurării unei activități profesionale, prestațiile familiale sunt prevăzute de legislația statului membru pe al cărui teritoriu membrii de familie au reședința, dreptul la prestații familiale datorate în conformitate cu legislația unui alt stat membru, dacă este cazul în temeiul articolului 73 sau 74, se suspendă până la cuantumul prevăzut de legislația primului stat membru.”

Regulamentul nr. 883/2004 și Regulamentul (CE) nr. 987/2009

- 6 Regulamentul nr. 1408/71 a fost înlocuit cu Regulamentul nr. 883/2004. Acest din urmă regulament este aplicabil, conform articolului 91 din acesta, de la data intrării în vigoare a regulamentului de punere în aplicare. Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 (JO L 284, p. 1) a intrat în vigoare la 1 mai 2010.
- 7 Articolul 1 din Regulamentul nr. 883/2004, intitulat „Definiții”, prevede la litera (j) că „prin «reședință» se înțelege locul în care o persoană este rezidentă în mod obișnuit”.
- 8 Articolul 11 alineatul (1) și alineatul (3) litera (e) din regulamentul menționat, intitulat „Reguli generale”, prevede:

„(1) Persoanele cărora li se aplică prezentul regulament sunt supuse legislației unui singur stat membru. Această legislație se stabilește în conformitate cu prezentul titlu.

[...]

(3) Sub rezerva articolelor 12-16:

[...]

(e) orice altă persoană căreia nu i se aplică literele (a)-(d) se supune legislației statului membru de reședință, fără a se aduce atingere altor dispoziții din prezentul regulament, care îi garantează prestații în temeiul legislației unuia sau mai multor state membre.”

- 9 Articolul 87 din același regulament, intitulat „Dispoziții tranzitorii”, prevede la alineatele (1), (3) și (8):

„(1) În conformitate cu prezentul regulament, nu se dobândesc drepturi pentru perioada anterioară datei aplicării sale.

[...]

(3) Sub rezerva alineatului (1), în conformitate cu prezentul regulament, un drept se dobândește chiar dacă se referă la un eveniment desfășurat înaintea datei aplicării regulamentului în statul membru în cauză.

[...]

(8) În cazul în care, în urma aplicării prezentului regulament, o persoană este supusă legislației unui alt stat membru decât cel determinat în conformitate cu titlul II din Regulamentul [nr. 1408/71], legislația respectivă continuă să se aplice atât timp cât situația rămâne neschimbată și în orice caz pentru cel mult 10 ani de la data aplicării prezentului regulament, cu excepția cazului în care persoana în cauză solicită să i se aplice legislația aplicabilă în temeiul prezentului regulament. [...]"

10 Articolul 11 din Regulamentul nr. 987/2009, intitulat „Elementele necesare stabilirii reședinței”, prevede:

„(1) În cazul în care instituțiile din două sau mai multe state membre au opinii divergente privind stabilirea reședinței unei persoane căreia i se aplică regulamentul de bază, respectivele instituții stabilesc, de comun acord, centrul de interes al persoanei respective, pe baza unei evaluări globale a tuturor informațiilor disponibile referitoare la elementele de fapt relevante, care pot include, după caz:

(a) durata și continuitatea prezenței sale pe teritoriul statelor membre respective;

(b) situația persoanei, inclusiv:

(i) natura și caracteristicile specifice ale oricărei activități exercitate, în special locul în care se exercită de obicei activitatea, stabilitatea activității și durata oricărui contract de muncă;

(ii) situația familială și legăturile de familie;

(iii) exercitarea oricărei activități neremunerate;

(iv) în cazul studenților, sursa veniturilor acestora;

(v) situația locativă a persoanei, în special măsura în care aceasta are un caracter permanent;

(vi) statul membru în care se consideră că persoana își are reședința fiscală.

(2) În cazul în care considerarea diferitelor criterii bazate pe elementele de fapt relevante enumerate la alineatul (1) nu conduce la un acord între instituțiile respective, intenția persoanei, ilustrată de astfel de elemente de fapt și împrejurări și în special de motivele care au determinat-o să se mute, se consideră a fi decisivă pentru stabilirea locului său de reședință efectiv.”

Dreptul ceh

11 Din decizia de trimitere reiese că, potrivit articolului 3 și articolului 31 alineatul 1 a doua teză din Legea nr. 117/1995 din 26 mai 1995 privind asistența socială (zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře), în versiunea în vigoare la data adoptării deciziei administrative în discuție în litigiul principal, alocația parentală revine unei persoane fizice în cazul în care aceasta și-a înregistrat domiciliul pe teritoriul Republicii Cehe în conformitate cu articolul 10 și cu articolul 10a din Legea nr. 133/2000 privind registrul populației și numărul de identificare național și de modificare a anumitor legi [zákon č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel)].

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 12 Doamna B. este un resortisant ceh care trăiește în Franța cu soțul și cu fiica sa minoră, născută în Franța. Doamna B. și soțul său au însă fiecare o reședință în Republica Cehă, a cărei adresă a fost înregistrată conform articolului 10 din Legea nr. 133/2000 privind registrul populației și numărul de registru național, de modificare a anumitor legi.
- 13 Doamna B. a primit prestații de șomaj în Franța, iar soțul său exercită în acest stat o activitate profesională. Întreaga familie beneficiază de asigurare de sănătate în Franța. În perioada cuprinsă între 9 februarie și 30 mai 2009, doamna B. a fost în concediu de maternitate și, pe acest temei, a primit, în Franța, o alocație de maternitate. În continuare, în perioada cuprinsă între 1 iunie și 30 noiembrie 2009, doamna B. a primit în acest stat membru o prestație familială complementară, denumită „prestație inițială pentru copil” sau „PAJE”, al cărei quantum este calculat în funcție de veniturile beneficiarului. Odată epuizat acest drept la respectiva prestație, doamna B. a formulat o cerere în Republica Cehă pentru a obține o prestație familială.
- 14 Prin decizia din 14 iunie 2010, Úřad práce (Agenția pentru Încadrare în Muncă) din Ostrava a decis să îi acorde respectiva prestație începând cu 1 decembrie 2009.
- 15 Întrucât a considerat că dreptul doamnei B. la o prestație familială trebuia să facă obiectul unei noi aprecieri de la intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 883/2004, și anume la 1 mai 2010, Krajský úřad Moravskoslezského kraje (autoritatea regională a regiunii Moravia-Silesia), ale cărei competențe au fost transferate Ministerstvo práce a sociálních věcí, a decis, prin decizia din 16 noiembrie 2010, să îi retragă beneficiul prestației în cauză de la 1 mai 2010, pentru motivul că Republica Cehă nu mai era statul membru competent întrucât centrul de interes al doamnei B. și al familiei sale era localizat în Franța.
- 16 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la competența Republicii Cehe în materie de acordare a prestațiilor familiale în favoarea doamnei B. Ea apreciază că, în ipoteza în care s-ar considera că Republica Cehă a fost competentă să acorde astfel de prestații familiale, este îndoielnic că această competență se menține după 1 mai 2010, ținând seama de noua reglementare referitoare la reședință care figurează în Regulamentul nr. 987/2009.
- 17 În aceste condiții, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 76 din Regulamentul [nr. 1408/71] trebuie interpretat în sensul că, în împrejurările speței, în care reclamanta, soțul și copilul acesteia locuiesc în Franța, soțul său lucrează în această țară, centrul lor de interes se află în această țară și reclamanta a primit în întregime în Franța prestația familială PAJE (prestația inițială pentru copil), Republica Cehă este statul [membru] competent să acorde o prestație familială-alocație parentală?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) Dispozițiile tranzitorii ale Regulamentului [nr. 883/2004] trebuie interpretate în sensul că impun Republicii Cehe obligația de a acorda o prestație familială după data de 30 aprilie 2010, deși competența unui stat poate fi influențată, începând cu 1 mai 2010, de noua definiție a reședinței cuprinsă în Regulamentul [nr. 987/2009] (articolul 22 și următoarele)?

În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

3) Regulamentul [nr. 883/2004], în special articolul 87, trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele din speță, Republica Cehă este, începând cu data de 1 mai 2010, statul competent să acorde o prestație familială?”

Cu privire la admisibilitate

- 18 Doamna B. arată că întrebările sunt lipsite de relevanță pentru cauza principală întrucât privesc dreptul său la prestații familiale începând cu 1 decembrie 2009, în condițiile în care nu se contestă că prestațiile menționate îi sunt datorate pentru perioada cuprinsă între 1 decembrie 2009 și 1 mai 2010, această cauză având ca obiect numai pierderea dreptului respectiv de la această din urmă dată.
- 19 Trebuie amintit că, în cadrul procedurii instituite la articolul 267 TFUE, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe. Prezumția de relevanță a întrebărilor adresate cu titlu preliminar de instanțele naționale nu poate fi înlăturată decât în cazuri excepționale, atunci când este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea ori cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (a se vedea în special Hotărârea Iberdrola Distribución Eléctrica, C-300/13, EU:C:2014:188, punctul 16).
- 20 În speță, nu rezultă că interpretarea dreptului Uniunii solicitată de instanța de trimitere nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal ori că problema este de natură ipotetică. Prin urmare, întrucât Curtea dispune, pe de altă parte, de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate, acestea sunt admisibile, contrar celor susținute de doamna B.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 21 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate (Hotărârea Krüger, C-334/95, EU:C:1997:378, punctele 22 și 23, precum și Hotărârea Hewlett-Packard Europe, C-361/11, EU:C:2013:18, punctul 35).
- 22 În speță, prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să fie considerat statul competent să acorde unei persoane o prestație familială, în conformitate cu dreptul său național, pentru simplul fapt că aceasta din urmă are un domiciliu înregistrat pe teritoriul său, fără ca ea și membrii familiei sale să lucreze sau să aibă reședința obișnuită în acest stat membru.
- 23 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, scopul dispozițiilor titlului II din acest regulament este în special ca persoanele interesate să fie, în principiu, cuprinse în regimul de securitate socială al unui singur stat membru, astfel încât să se evite situațiile de suprapunere a legislațiilor naționale aplicabile și complicațiile care ar putea rezulta din acestea. Acest principiu este exprimat în special la articolul 13 alineatul (1) din regulamentul menționat (a se vedea în special Hotărârea Hudzinski și Wawrzyniak, C-611/10 și C-612/10, EU:C:2012:339, punctul 41).

- 24 În speță, trebuie să se constate că legislația aplicabilă în situația doamnei B. în ceea ce privește dreptul său la prestații familiale este stabilită de articolul 13 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul nr. 1408/71. Astfel, unei persoane care a încetat orice activitate salarizată pe teritoriul unui stat membru și care, în consecință, nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 13 alineatul (2) litera (a) din acest regulament și nu îndeplinește nici condițiile prevăzute de vreo altă dispoziție din regulamentul menționat pentru a intra sub incidența legislației unui stat membru îi este aplicabilă, în temeiul articolului 13 alineatul (2) litera (f) din același regulament, legislația statului în care a exercitat în prealabil o activitate salarizată în cazul în care continuă să aibă reședința în acest stat (a se vedea în acest sens Hotărârea Kuusijärvi, C-275/96, EU:C:1998:279, punctele 29 și 34).
- 25 În temeiul acestei din urmă dispoziții, doamna B. este astfel în continuare supusă legislației statului membru pe teritoriul căruia a exercitat în prealabil o activitate salarizată și unde are în continuare reședința, și anume, în lumina elementelor care rezultă din decizia de trimitere, legislației franceze.
- 26 În această privință, trebuie amintit astfel că, în temeiul articolului 1 litera (h) din Regulamentul nr. 1408/71, termenul „rezidență” în sensul acestui regulament înseamnă ședere permanentă, și anume locul în care persoanele în cauză au reședința în mod obișnuit și în care se află și centrul obișnuit al intereselor lor, și constituie, prin urmare, o noțiune autonomă și proprie dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea Swaddling, C-90/97, EU:C:1999:96, punctele 28 și 29). Or, din faptele stabilite de instanța de trimitere și reproduse la punctele 12 și 13 din prezenta hotărâre rezultă că șederea permanentă și centrul obișnuit de interes al doamnei B. se situează în Franța.
- 27 Întrucât doamna B. este supusă legislației franceze în temeiul articolului 13 din regulamentul menționat, se pune și întrebarea dacă dispozițiile aceluiași regulament se opun ca prestațiile familiale în discuție în litigiul principal să fie acordate potrivit dreptului național al unui stat membru care nu este statul membru competent în sensul Regulamentului nr. 1408/71. Astfel, din decizia de trimitere reiese că, în temeiul legislației cehe, doamna B. poate beneficia de această prestație prin simplul fapt că a înregistrat un domiciliu pe teritoriul Republicii Cehe.
- 28 În această privință, trebuie amintit că un stat membru necompetent își menține posibilitatea de a acorda prestații familiale dacă există o legătură precisă și deosebit de strânsă între teritoriul acestui stat și situația în cauză, cu condiția ca previzibilitatea și efectivitatea dispozițiilor de coordonare ale regulamentului respectiv să nu fie afectate peste măsură (a se vedea în acest sens Hotărârea Hudzinski și Wawrzyniak, EU:C:2012:339, punctele 65-67).
- 29 Cu toate acestea, simpla înregistrare de către doamna B. a unui domiciliu permanent în Republica Cehă, fără să trăiască în acest stat membru, în timp ce părea să aibă reședința obișnuită în Franța cu familia sa, unde a primit prestații de șomaj, o alocație de maternitate începând cu 9 februarie 2009 și apoi o prestație familială asemănătoare cu cea a cărei plată a solicitat-o ulterior în Republica Cehă, nu pare, sub rezerva verificărilor finale ale instanței de trimitere, să fie de natură să creeze o astfel de legătură între doamna B. și Republica Cehă.
- 30 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare preliminară că Regulamentul nr. 1408/71 și în special articolul 13 din acesta trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să fie considerat statul competent să acorde unei persoane o prestație familială pentru simplul fapt că aceasta din urmă are un domiciliu înregistrat pe teritoriul său, fără ca ea și membrii familiei sale să lucreze sau să aibă reședința obișnuită în respectivul stat membru. Articolul 13 din acest regulament trebuie interpretat în sensul că se opune și ca un stat membru care nu este statul competent în privința unei anumite persoane să îi acorde acesteia prestații familiale, cu excepția situației în care există o legătură precisă și deosebit de strânsă între situația în cauză și teritoriul acestui prim stat membru.

Cu privire la a doua întrebare

- 31 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.

Cu privire la a treia întrebare

- 32 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă Regulamentul nr. 883/2004 trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să fie considerat, de la 1 mai 2010, statul competent să acorde unei persoane o prestație familială, în conformitate cu dreptul său național, pentru simplul fapt că aceasta din urmă are un domiciliu înregistrat pe teritoriul său, fără ca ea și membrii familiei sale să lucreze sau să aibă reședința obișnuită în acest stat membru.
- 33 Având în vedere jurisprudența Curții amintită la punctul 21 din prezenta hotărâre, trebuie să se arate de la bun început în speță că articolul 11 din regulamentul menționat, al cărui text corespunde celui al articolului 13 din Regulamentul nr. 1408/71, prevede că persoanele cărora li se aplică Regulamentul nr. 883/2004 sunt supuse legislației unui singur stat membru, statul competent. Or, în temeiul articolului 11 alineatul (3) litera (e) din acest din urmă regulament și pentru motive analoge celor prezentate la punctele 24-26 din prezenta hotărâre, doamna B. este în continuare supusă legislației statului membru de reședință.
- 34 În această privință, trebuie arătat că noțiunea „reședință” este definită, la articolul 1 litera (j) din Regulamentul nr. 883/2004, drept locul în care o persoană este rezidentă în mod obișnuit. Articolul 11 din Regulamentul de punere în aplicare nr. 987/2009 asimilează reședința centrului de interes al persoanei în cauză. Acest articol codifică și elementele elaborate de jurisprudența Curții care pot fi luate în considerare pentru a stabili respectivul centru de interes, precum durata și continuitatea prezenței pe teritoriul statelor membre în cauză sau situația familială și legăturile de familie (a se vedea în acest sens Hotărârea Wencel, C-589/10, EU:C:2013:303, punctul 50).
- 35 În aceste condiții și fără a fi necesar să se statueze cu privire la dispozițiile tranzitorii prevăzute la articolul 87 din Regulamentul nr. 883/2004, este suficient să se constate că acest regulament nu a introdus nicio modificare pertinentă în raport cu Regulamentul nr. 1408/71 în ceea ce privește dispozițiile referitoare la desemnarea statului membru competent și la noțiunea de reședință care guvernează soluția din cauza principală. Republica Cehă nu este, așadar, în această cauză, statul competent în temeiul normelor pertinente ale Regulamentului nr. 883/2004.
- 36 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare preliminară că Regulamentul nr. 883/2004 și în special articolul 11 din acesta trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să fie considerat statul competent să acorde unei persoane o prestație familială pentru simplul fapt că aceasta din urmă are un domiciliu înregistrat pe teritoriul statului membru respectiv, fără ca ea și membrii familiei sale să lucreze sau să aibă reședința obișnuită în acel stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 37 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

- 1) **Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 592/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008, și în special articolul 13 din acesta trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să fie considerat statul competent să acorde unei persoane o prestație familială pentru simplul fapt că aceasta din urmă are un domiciliu înregistrat pe teritoriul său, fără ca ea și membrii familiei sale să lucreze sau să aibă reședința obișnuită în respectivul stat membru. Articolul 13 din acest regulament trebuie interpretat în sensul că se opune și ca un stat membru care nu este statul competent în privința unei anumite persoane să îi acorde acesteia prestații familiale, cu excepția situației în care există o legătură precisă și deosebit de strânsă între situația în cauză și teritoriul acestui prim stat membru.**
- 2) **Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 988/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009, și în special articolul 11 din acesta trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să fie considerat statul competent să acorde unei persoane o prestație familială pentru simplul fapt că aceasta din urmă are un domiciliu înregistrat pe teritoriul statului membru respectiv, fără ca ea și membrii familiei sale să lucreze sau să aibă reședința obișnuită în acel stat membru.**

Semnături